talarpub@gmail.com | تلار talar | talarbrahui | talarbrahui | talarbrahui | +92 81 827824

تاک: 41 | سال: 23 | 10-13 نومبر 2026ء | نہاد: 10 روپئی | پنہ غاک: 8

ہفتئی

تلار

کوئٹہ

All About #Brahui

براہوئی نابابت

براہوئی ٹی

احمد نعیم، ہنین آ بندغ

(شونگال)

احمد نعیم ہمو بندغ ءِ کہ اونا بے وخت آ کزیت ءِ است آ ک امنا کننگ کن تیار افس۔ او براہوئی ادب ناپڑ آ بوگ شوگ ءِ ماخول ءُ وڑ اسے ٹی درستی راستی کرفے۔ اونا شاعری ٹی ساڑی بوگ شوگ ٹوک ٹکارنا گواچی اف، بلکن اوٹی سنجیدہ غا سرحال آتے بھاز گچین ءُ وڑ اسے ٹی بوگ شوگ نا دروشم تنتگانے، ہندن اونثراٹی ہم بوگ شوگ ناپڑ آ گام تخا، دارد اٹ اونا خا کہ غاتیان اِرٹ تلار نا پنہ غاتیا ہم شینک مسر، اونا پانگ نا رداٹ اوسنگت آ تیان بھلو کچ اسے نا خا کہ غاتے بوگ شوگ نا دروشم اٹ شین تسنے، ولے داسکان او ہمو خا کہ غاتے شینک کننگ نا کاریم ءِ پورو کتو یس۔ او نثری بوگ شوگ اٹی ہم ہمو ماخول آ وڑ ءِ دوئی کریس، ہراڑان خوانگ اٹ بوگ شوگ ناچس بنگ تون اوار ہمو بندغ نا زندانا آ دینک بھاز جوانی اٹ مون آ بسکہ۔ بیرہ داخس آ خا او کمپیوٹر ڈیزائننگ اٹ ہم بھلو چا ہنداری اس تخا کہ، او پوسکن آ 'ٹول' آ تا کمک اٹ اسکیچ جوڑ کننگ نا کسب آن معلو مدارئس، وداے کاریم اٹ ہم ایسکہ۔ تلار اٹ شینک مروک ''مان منصور نا خا کہ'' نا اسکیچ آتے اوتینٹ کمپیوٹر نا کمک اٹ جوڑ کریس۔ ہندن ''تلار'' نا پنہ غاتیا زیبا انگا ڈیزائن تیان ہم بھلو کچ اس اونا دُوانا جوڑ کروک ئسرہ۔ او کسبی وڑ اٹ ہرا بشخ اٹ کہ دُو شاغا کہ، اودے ہندن پھل لاڑ و کریکہ کہ ہر بندغ اونا ستا ءِ کریکہ، ولے احمد نعیم جان ءِ زندموکل تنو، اونا کل کاریمک، وکل ارمانک نیمہ سلیسر۔ تخین اٹ اونا کسب و چا ہنداری اوڑتون اوار ہنا، ولے اونا نوشت آ ک نن تون ساڑی ءُ، دا رِد اٹ پروفیسر عمران لہڑی ستا کڑزک کہ او احمد نعیم نا ہمو منظوم و منثور بوگ شوگ نوشت آ تے پٹسا مخلوق نا مون آ اتنگ کن گام گیج کرے، واینو ہمو نوشت آ ک ہم کتابی دروشم اٹ نا مون آ ساڑی ءُ۔

شینکار و شونکار عبدالحفیظ قلات پرنٹرز پٹیل روڈ کوئٹہ خان شینک کرسا 302 فیز 1 یونیورسل کمپلیکس جناح روڈ کوئٹہ خان تالان کرے

ایلو پنہ غاتیا

2 میکو پنہ

پٹ و پول: براہوئی کلاسک شاعری نا دور (1)

(حمید عزیز آبادی)

3 میکو پنہ

افسانہ: ویدن

(یوسف عجب)

4 میکو پنہ

افسانہ: تغ فروش

(نوشتکار: روشنی/مٹ: عطاء الرحمٰن عطاء)

5 میکو پنہ

غزل: افضل مراد

6 میکو پنہ

جاچ: بدرتاڈ غار آ (سفرنامہ)

(سمیع بلوچ)

افسانہ: دتر ناخڑ ینک

(تنویر بلوچ)

7 میکو پنہ

سفرنامہ: ماشکیل اسکان ناحید آ ک (21)

فیض بسیمگی ۔۔ بسیمہ

8 میکو پنہ

ناول: دے آ بندغ آ ک 26

(غسان کنفانی/پروفیسر غمخوار حیات)

پٹ و پول

براہوئی کلاسک شاعری نا دور 1

.....حمید عزیز آبادی

براہوٹ مریک، ہندا باہوٹی نا کسہ ءِ ڈاکٹر حمید شاہوانی تینا کتاب "رواج" اٹ نوشتہ کیک:

"ہمایوں کہ ہرا وخت شیر شاہ سوری آن شکست گنگ تو ہندوستان آن فرار مس تو ئرا مرسا مرسا او چاغی ٹی ملک خطی خان نا علاقہ ٹی بس، دانا باوجود کہ بادشاہ نا کنڈ آن ہمایوں ءِ گرفتار کننگ کن علاقہ نا گل سردار آتے پاننگ سُس ہرکس کہ ہمایون ءِ گرفتار کے کنا مون آ پیش کے، اودے بھلوا انعام اس رسینگ۔ ولے دانا باوجود ملک خطی خان تینا رسم و روایت آن بغاوت کتو تینا باہوٹ نا حفاظت ءِ فرض چاہس او فتے ایران نا ہُد اسکان درے سر کرے"(1)

وخت اس کہ ہمایوں تینا دژمن تون جنگ کرسا سرسہب مریک و او ہندوستان نا تخت ءِ دوئی کیک تو او میر خطی خان آ تینا کلاہو ءِ مون لیتک کہ نی کنے اسہ سخت ءُ وخت اسیٹی تینا باہوٹ کریس کنا رکھ و پام ءِ کریس، اگہ نی کنا مدت و کمک ءِ کتویسہ تو مون آ تخسا ہمایوں نا کلاہو ءِ پدی راہی کرے پارے کس اسے تینا باہوٹ کننگ نا قومی فرض آ تیٹی حساب مریک، نا مال وزر آن زیات قیمتی نا راجی روایت آ ک ءُ کنے نما مال وزر آ تا ہچ ءُ گُر ج اس اف۔

وخت اس کہ پرنگی بریک، قلات آ کوزہ کیک میر وسڑ دار آتے وڈیرہ و دستار کیک تو نا روایت آ ک ہم لتاڑ نا گواچی مریرہ۔ تاریخ نا پنہ غاک دا شاہدی ءِ ہم ایترہ کہ ہراتم پرنگی تینا پالیسی تا رداٹ خاران نا نواب، نواب حبیب اللہ خان نوشیروانی ءِ تینا بندغ جوڑ کرسا اودے لالچ تِسوسس۔ انگریز نا برخلاف مڑد مجاہد نورا مینگل بغاوت نا پیرک ءِ چست کریس، وخت اس کہ نورا مینگل میر حبیب اللہ نوشراونی نا باہوٹ مریک اوڑان تُو فک وُسم انا خواست ءِ کیک تو نواب حبیب اللہ نوشیروانی نورا مینگل ءِ تسلی ایتک ننکان تینا ای تینا دا جنگ اٹی سرسہب متوٹہ، ای (ہمایوں) ہندا تورو نا ایوز اٹی نمے گڑاس مال وزر تننگ خواوہ، ولے میر خطی خان تینا قومی روایت رسم رواج و قومی مَر و غیرت ءِ باہوٹ کیک تے ولے اونن نیمہ غا اودے انگریز نا دُوٹی ایتک۔ ہندا بے میار آ واقعہ بلوچستان نا تاریخی کتاب آ تیٹی ہر جا گہ ساڑی ءِ ہندن پئی آ ادیب آغا گل ہم حوالہ ترسا اسہ انگریز اسے نا ہیت آتے نوشتہ کیک:

"بقول انگریز افسر ٹاڈ کہ نورا بلوچستان کا رابن ہڈ تھا جھالاوان کا پہاڑ اسکا مسکن تھا برطانوی حکومت بار بار اس کی گرفتاری کی منصوبہ بندی کرتی رہی مگر اسے کامیابی حاصل نہ ہوسکی، زیادہ استعمال ہونے کی وجہ سے نورا کی بندوق میں نقص پیدا ہوگیا اپنے دیرینہ تعلقات کے پیش نظر وہ سردار حبیب اللہ نوشیراونی سے بندوق کی مرمت کے سلسلے میں دسمبر 1917ء کو خاران جا نکلا۔نورا نے مطالبہ کیا کہ اس کی بندوق کی مرمت کروادے۔یا نئی بندوق دلوادے۔ وہ صحرا میں راستہ نہیں ڈھونڈ پائے گا، لہٰذا کسی راہنما کے ہمراہ افغانستان کی سرحد پر پہنچا دیا جائے۔سردار نے تسلی دی کہ وہ نئی انگریزی بندوق بھی دلوادے گا اور راہ کا بھی اہتمام کریگا۔ دوپہر میں جب کہ نورا مینگل سو رہا تھا خارانی سپائیوں نے اُسے ہتھکڑیوں میں جکڑ دیا اس خدمت جلیلہ پر انعام واکرام کے علاوہ سردار کو نواب بنا دیا گیا نورا کو سخت پہرے میں کوئٹہ لایا گیا ڈیڑھ برس کیس چلتا رہا 9 اگست 1919ء میں اُسے عمر قید کی سزا سنادی گئی 20 نومبر 1921ء کو اس مجاہد آزادی کی رُوح قفس عنصری سے پرواز کرگئی۔(2)

نواب حبیب اللہ نوشیروانی نا ہندا بے میار آ کاریم اینو اسکان نا راج اٹی یات مرسا کیک کہ نا روایت آ ک دا پارہ کس ءِ باہوٹ کننگ نا روایت آ تا اسہ گچین ءُ بشخ اسے واونا رکھ ءِ کننگ نا فرض آ تیٹی حساب مریک، داڑکن باہوٹ کروک آ تینا جان ءِ قربان تو کننگ کیک و لے تینا باہوٹ نا رکھ ءِ کیک۔ دا تاریخی حوالہ غا تا تننگ نا مسخت آن دا راستی درشان مریک کہ انگریز نا بننگ آن مُست نا روایت، رسم رواج، دود ربیدہ غاک تینا اصل دروشم اٹ برجائسُر۔ اوفک انگریز یا انگریز آ تا دا جا گہ نا ڈوڈی خور آ تا دُو آن پراگندہ مسُر روایت آ تا تاڑ نا سوب آن خان قلات، خان مہراب خان پرنگی نا کلہو اٹ انگریز و دا جا گہ نا منافق آ تا دو آن 13 اکتوبر 1839ء شہیدی نا منصب آ سرمس۔

ہندا تاڑ واڑی، چک و تاڑی نا دور اٹی شاعر مُست انا قوت و طاقت ءِ اُست آ اتسا اسہ وار تینا اُلس ءِ ہمت و طاقت نا کلہو ایتک:

وخت ءِ نصیر خان ولی
بُلی نیام آن تر ہ کرے
اینو نئے دے دیگر ءِ
پگہ نو او اراس برے (3)

ہندکان براہوئی کلاسک شاعری نا بنا مریک، ہرا شاعر آ تیٹی ریکی، بشام، بلو قیصر خان فقیر زئی و مُلا حسن نا پن و اوقتا شاعر یک نئے براہوئی شیئر و ادب نا پڑ آ خوانگ کن دُو بریرہ۔

پدڑس:

01۔ شاہوانی حمید " رواج" مستونگ، ساراوان اکیڈمی 1997ء پنہ نمبر 46
02۔ گل، آغا "غازی نورا مینگل " لاہور کلاسک 2 4 دی مال لاہور 2017ء پنہ نمبر 15۔14
03۔ براہوئی عبدالرحمٰن " قدیم براہوئی شعراء کوئٹہ، براہوئی اکیڈمی، 1968ء پنہ نمبر 46-47

(برجاءِ)

افسانہ

ویدن

.....یوسف عجب

خن تے ملاٹ تو جان اَسل نِست کُس۔ ہچ واک کشنگ اٹی الو کہ جاگہ غان تینا بش مریو۔ دانگ اینگ ہُراٹ تو موبائل ءِ تینا کیب آ خنتوٹ۔ موبائل ءِ کاٹم کننگ نا نیت کریسٹ کہ یات بس کہ اِستونن نیمہ آن پد خاچنگ آن مُست موبائل ءِ چارج آ خلکوسٹ۔۔۔ خنک، خفک، با و دوی بڑوسک نُسرہ، ملی ہم ہچ کمک کننگ اٹی الو کہ جاگہ غان تیان بش مریو یا خاچو۔۔۔ ہنداڑے کنے ہندن لگا کہ کنا کاٹم نا داپار ایپارگُڑومُڑ واس منگ اٹی ءِ، ولے سرپند متوٹ کہ دنا توارءِ۔۔۔ کھوم اٹی دانگ اینگ ہراٹ ولے کس ءِ خنتوٹ۔

بیرہ دا ہیت آتے سفاسَفا ہتنگٹ کہ کس کنا خف اٹی پا ننگ اٹی نُسکہ، "دَروتو کلاس اٹی چنا تا مون آ نی نا بھلوسفت و ستا اس کریسہ، ولے گواچنی وڑاٹ نی ننے ہچ ءُ قدر اس تفیسہ۔"

ای ہبکہ مرسا اسیکا ولدا دانگ اینگ نظرءِ ہڑساٹ ولے ہچ اس خنتوٹ۔ اسہ وار ولدا کنا خف تیٹی تو ار بس، "داھہ در ہبکہ مفہ، نئے خُلیس نا گواچی مر، ای نا خن تیان اسٹ ہیت کننگ اٹی اٹ۔ کن تون ایلو حسی نظام نا باسک آک اوار ءُ۔ نن نے گڑاس پا ننگ خوانہ۔"

خفک، خنک، دوی، بامس وسِل کل یک زبان مرسا کنے آ توار کرسا پاریہ کہ نی درو اسکول اٹی تینا طالب علم آتے بھلو وڈائی اسے ٹی پا ننگ اٹی نُسسہ کہ حسی نظام علم انا اولیکو وسیلہ ءِ ولے تینا اُست آ دو تخسا تینٹ پا کہ نی گڈ یکو وار چا گڑ دنا زیبائی، پھل آتا رنگ وزباد، یا خلق آن پیشن پرو جمریا برفیچ آتا مارشت ءِ ہراوخت تینائی کرنیس؟۔۔۔ نی تو سُہب انا بش منگ تون موبائل نا دا شیشہ نا رنگ آ تینٹی گم مریسہ۔۔۔ نی تو تینے دا چارانچ اَنا آ دینک اٹی بندی کرنیس۔

ای حسی نظام نا دا ترند آ گلہ شونی تیان ہبکہ منگ اٹی نُسٹہ کہ مڈول نا تہہ آن چرکا واس بُجم تس کنے۔۔۔ دا چرکا و کنا ملی نائس۔ اونا گلہ ہم ہندائس کہ خنک، خفک، با و بامس اسل راست پا ننگ اٹی ءُ۔ ڈری خلسا کنا ملی کنے پارے، "درونی تو کنے چاہنداری نا ارٹمیکو بھلا وسیلہ پاریسہ۔ کنا گشا دو لائخی نا بارو اٹ تران نما تو بھاز گچین نُس، ولے تینٹ پا کہ دا منہ وخت اٹی نی ہراوخت آ کنے آن کمک ہلکنس۔۔۔ نے ہراتم کہ تینا تران یا لیکچر اس جوڑ کروئی تمانے، سوج اسے نا ورندی ءِ پٹوئی مسنے تو نی یکدم موبائل نا کمک اٹ انٹرنیٹ ءِ وسیلہ جوڑ کرسا تینا کاریم تے کشانس۔ ای ہندن سرپند مریوہ کہ نا زندا ٹی کنا ہچ ءُ قدر اس اف۔۔۔ کنے آن تو ہچ کاریم ہم ہلپیسہ۔"

حسی نظام و ملی نا ہیت آک کنے سفامُٹ اس مش انا کننگ اٹی نُسرہ، ای حیران نُسٹہ کہ دا فتے انت ورندی اس ایتو۔۔۔

ہنداڑ تون خناٹ کہ کوٹھی نا اسہ نیمہ غان "وجدان" تینا رخشان تون برسا کنا خن تیٹی خن تے خلسا بشندہ اسے ٹی پارے، "ہڑسی منگ نا ہم اسہ کچ اس مریک۔ نی تو کنے چاہنداری نا گچین ءُ درگہ اس پاسہ ولے داخس انگا بھلا بندغ بیرہ اسہ چنکو موبائل اسے کن تینا آ جوئی ءِ گوہانس۔ ہرا وخت آن کہ دا موبائل نا دوٹی تمانے نا علم و چاہنداری نا ہر درگہ بند مسنے۔۔۔ نی دے پہ دے تینے تینٹ گوہنگ اٹی اُس۔۔۔"

حسی نظام، ملی و وجدان نا پاروک آ ہیت آک کنے آن حید اس یلہ کریسر۔۔۔ ای جنگ ءِ با تروک آ سپاہی اسے آ نبار اوفتا مون آ بیوس تو لوک نُسٹ کہ یکدم اسہ پدین ءُ گھوش اس لگا کنے۔۔۔ خناٹ کہ کھڑکی آن تہو پیشن نا پھل آ تا زبا دتون اوار کوٹھی ٹی بال کرسا بس۔۔۔ ہرانا سوب آن کھڑکی ناخرُک آ تخوک آ کتاب ہم شپر شپر کرسا سا کریے۔۔۔ ہندن مارشت مس کہ کتاب ہم تغ اسے آن سا کرینے۔۔۔

کتاب نا پنہ غاک کنے آ کاوڑ کرسا توار کریر کہ نی تو علم انا بارواٹ اتھارٹی نا پن ترسا دے ونن کنا سفت ءِ کیسہ ولہ افسوز کہ کتاب آن ناخرُکی نا بیرہ پن ءِ۔ گواچنی وڑاٹ کتاب نا جاگہ غانا زندا ٹی داسہ موبائل تین کن جاگہ کرینے۔۔۔ کنے بیرہ نی سینگار و زیبائی نا گڑاس جوڑ کرنیس۔۔۔ نی کنے تینٹ پا کہ ای نا است پسند آ کتاب اُٹ ولے اٹ وخت ءِ کہ کنا اسہ پنہ اس خوانگ تو تینا جاگہ غانی کنے دُوہم خلتنس۔۔۔

کتاب نا شیرا کی آن کنا اپاخ آک پی ہبکہ منگ اٹی نُسرہ۔۔۔ داشیرا کی کنا خن تیٹی تہاری اس ودی کننگ اٹی نُس۔۔۔ اسہ تہار ءُ پڑدہ اسے نا گمان آن ای تینا خن تے تر کرسا جٹ اسے کن تینے نِستی و بے سیکی نا گواچی کننگ خواہسٹہ کہ دا سوچ و چا گڑ دآن جٹ اسے کن ای بھاز مرئرو ولے کنا دا گمان نزور تما ہراتم کہ کنے آن مرآ تخوک آ موبائل تینٹ گروشک تس۔ موبائل نا کبین آ مشینی آ توار کنے پارے، "نی دا تینا خن، خف، بامس، دوی، ملی، وجدان نا مون آ انتنے گُنگ اُس، انتنے دافتا ورندی تننگ ناوس اف نے؟

موبائل نا دا توار آن کن تون اوار ایلو کل ہڑوپ مُسُر۔ ای ہچ سرپند متوٹ کہ دا انت چا گڑ داس جوڑ منگ اٹی ءِ۔

دا کل انا چی آن پد موبائل اسہ وار ولدا پارے، "اگہ نی دافتا کڑ دآن نمن افیس تو گُڑا کنا کڑ دءِ ہم نے منوئی تمک۔۔۔ ای بیرہ پلاسٹک یا آ دینک نا ٹکر اس افٹ۔۔۔ ای ہم تو خنگ کیوہ، پا ننگ کیوہ، نوشتہ کیوہ، حساب کتاب ہم کیوہ، سوچ آ تا ورندی ہم ایتوہ۔۔۔ ای ہیل ہم تننگ کیوہ۔۔۔ نی تینٹ پا نا تران یا خوانفنگ کن مگہ نا کمک ءِ کپرہ؟ ای میل آ تا میل مُر مخلوق تون نا سیالی ءِ گنڈانٹ۔۔۔ داسہ نی پا کہ کنے ہرا کھاتہ ٹی شاغسہ؟۔۔۔ کنے ہم تو ہموشان و شرف درکارءِ ہرا کہ چاہنداری نا ایلو وسیلہ غاتے ایتسہ۔۔۔؟"

موبائل نا ہم تینا شرف ءِ منفنگ کن گیگ کنے، و کن تون اوار ایلو کل انا باءِ بند کرے۔ ہراسٹ تا تینا شرف انا بیرک ءِ بڑزا کننگ نا خواستگار نُسکہ۔ کل انا تا خنک کنے ٹی زیٹ نُسرہ۔

ای زرس جوان دافتیا تینا نظرءِ شاغاٹ۔ ہراسٹ تا داہنگ اٹی نُس کہ کل آن مست شرف انا دستار دِنا کاٹم آ بریک۔۔۔ ای کل انا تا سار ءِ تینا نیمہ غا کننگ کن پاریٹ، "ای منوہ کہ نم کل وڑانا وڑ اسے ٹی علم انا وسیلہ اس اریرے، ولے داکان بیدس ہم پین ویدن اس ارے۔۔۔"

"انت ویدن اس ارے" کل تا اسیجا سوج کریر۔

ای بش مسٹ میزانا کیب آ تخوک کڑسی آ توسٹ۔ قلم ءِ تینا ہر فیٹ تینا نوشت نا بناءِ کریٹ۔۔۔ ولے اسہ وار ولدا کل تا کنے آ توار کریر کہ نا سوج انا ورندی ءِ ایت کہ نے تون انت ویدن ارے۔

ای قلم ءِ ولدا تخاٹ۔ کل ءِ تا پاریٹ کہ ای تو نما ورندی ءِ نوشتہ کننگ اٹی نُسٹہ ولے اشتاف کیرے تو بنو، "نم چاہنداری نا وسیلہ و کمک تو منتگ کیرے ولے چاہنداری نا خواجہ یا چاہنداری ودی کروک منتگ کپیرے۔ حسی نظام آن کاریم بلنگ کن مسخت ءِ جفوک آ خالق انسان نا جندءِ، ہراتم اسکان کہ مسخت مف نما کاریم سرجم مفک۔۔۔ ہندن ہراتم اسکان کہ ملی ءِ انسان بیدار کتنے، اوڑان کاریم ہلتنے او بیرہ "مادہ" اسے۔ کتاب ہم بیرہ چاہنداری نا وسیلہ اسے، ولے داٹی چاہنداری تے جاگہ تروک آ، دادے نوشتہ کروک آ، بیرہ انسان ءِ۔ ایلو نیمہ غا کتاب ءِ ہراتم اسکان کہ کس خوانتنے تو ہمو وخت اسکان او علم انا وسیلہ ہم منتگ کپک۔ دا تو بیرہ پنہ غاتا تّی اس جوڑ مریک۔ ای موبائل ءِ ہم پاریٹ کہ او بیرہ انسان ن نا جوڑ کروک ءُ چنکو مشین اسے اسے۔ او بیرہ ننے اسکان ہمو چاہنداری یا علم ءِ سرکننگ کیک ہرادے نن اودے ایتنہ۔۔۔۔

کل تا کنا ہیت ءِ سرپند مسوسر ہندا سوب آن بھاز گچین ءُ وڑ اسے ٹی چپ کریسر ولے موبائل پدا ہم سوج کرے کہ نی ویدن اسے نا ہیت ءِ ہم کریس ہمو نا ہم پا۔۔۔

موبائل نا سوج ءِ ہنگ تون کل ءِ تا اسہ وار ولدا پا روئی تما، "نم کل وسیلہ تو جوڑ منتگ کیرے ولے نمے ٹی بُو دِشت نا ڈس اف۔ نم کل پدا ہم انسان نا محتاج اریرے۔۔۔" کنا دا ہیت ءِ ہنگ تون اوفتا سوج آک ہم دم تسر۔

افسانہ

تغ فروش

گڑاس بنگس نی؟
انت؟
داشار اٹی اسہ پوسکن ءُ دکان اس پاچ مسنے؟
گڑا؟ شار اٹی ایہن ہم دے انا کیہی پوسکن ءُدکان پاچ مرسا کیرہ۔
مگر دا اسہ عام ءُدکان اس ا فک۔۔۔
انت خاص ءُ ہیت اس ارے دا دکان اٹی،
انت اوڑے است وجان رسینگک؟
آخا۔۔۔ است وجان تو رسینگیپک۔
ولے تغ سودا ضرور مریک۔
انت ہیت کننگ اس؟ تغ ہم ہلوک وسودا مروک ءُگڑا سے؟
سما اف۔۔۔ ولے حسن یوسف مرے تو خن زلیخاٹی خریدار رسینگک۔ دا دنیا مصرانا بازار ءِ، داڑے ہر گڑا سودا مریک، داسہ تغک ہم سودا منگ ءُ۔۔۔
ولے دا امر ممکن مس کہ تغک سودا منگ ءُ۔۔۔؟
ہر کس نا ہر اتغ ءِ اوکا ہک بیان کیک تے، دکاندار تغ انا وڑوڈول، تک وتول نا رد اٹ نہاد اس خواہک، ہر کس نہاد ءِ تے تس گڑا دکاندار اودے اوناتغ انا تعبیر اسکان سر کیک۔
داجیرانی نا ہم وخوشی نا ہم گپ اس ارے۔ ہندا خاطر آن تو دا گپ ءِ ہنگ تون ای رم اٹ نے آسر کریٹ تینے۔۔۔ کہ نا ہم مرور گڑاس تعبیر کن ملاس ءُتغ۔۔۔۔ امر قسمت ءِ آزمائفن ہرن۔۔۔
نا چشم کورانا پڑدہ غاشیموش کروک آ ہر عکس ناپورو ءِ، دن کہ نن ناپوروان، نا زندگی نا پورو ءِ، ہندن نا تغک ہم ناپورو ءُ۔ گڑا تینا توشہ زرو تغ تاپتنک ءِ ہر ف کنون ہمرا مر کان دلوت نا نہاد اٹ نا تغ ہلنگ نا کوشت اس کین۔
کان۔
ای اشتافی بش مسٹ تینا سنگت نا ہمرا مسٹ ہناٹ۔ ایلو دکان تا مون آن گدریفسا او کنے بازار نا کنج اٹی اسہ پوسکن ءُدکان اسے نانیمہ غادرے۔ دکان ناپیشن آ بندغ آ تا مچی اس کُس۔ بندغ آک لین اٹی سلوک نُسر۔ ہراسٹ اشتافی کُس کہ اونا واری زو زو برے۔ دکان ناپیشانی آ خلوک تختہ غاز ڑز ڑوک آ حرف آ تیٹ "تغ فروش" نا لوز آ ک کونڈوک نُسر۔
نا واری داسکان مرُکس۔ برک نن داسکان کنج آ تنخوک بینچ آ زنڈ سا مچی نا کم منگ نا انتظار ءِ کین، تا کہ نن تغ سودا کروک نا مون آ سکوت اٹ تینا تغ تا ہل تس ءِ کننگ کین۔
داجوان ء۔۔۔ اوکان نن داہم ختنگ وہنگ کینہ کہ تغ سودا کروک نا دھندہ امر چلینگساء؟
او ہڑتوم آک زنڈار، تغ تا سودا منگ نا ندارہ ءِ ہنگ نُسر۔ تغ سودا کروک اسٹ اسٹ آ گراک آتے فارغ کننگ کُس۔
لین اٹی سلوک خت بروتی ورنا تینا سوہنگوک جیب آن کوروک ءُنوٹ آ تا تبی اس کشا و اومیت آن پر نگا ٹی تغ سودا کروک نانیمہ غا ہندن ہُرادن کہ خواست کننگ ءِ، ہرف دا عمرا سے نا نغدی تے نا گام تا مون آ شاوہ کنا تغ ءِ کنے ایت۔
انت تغ اسے نا؟
ای خواوہ کہ اسہ خلیجی ملک اسے ٹی کنے نوکری اس ملے، بھاز پیسہ کٹو، برام نا انتظار ءِ کرسا کرسا کنا ارا پیغلہ ءُ ایڑھ، داسہ شاید پیغلہ ئی نا سیم آن ایپار مرسا، نیاڑی نا عمرانا سیم اٹ نت تنگ ءُ، ای او فتے برام تنگ خواوہ۔۔۔ او فتا رسختی ءِ کرسا تینا ایماندار باوہ نا کنڈ آن تروک فرض آن خلاسی ءِ خواوہ۔۔۔ ہندا کنا تغ ء ہندا کنا ارمان ءِ۔۔۔ کنا دا کل پونجی ءِ ہرف، کنے کنا تغ ءِ ایت، دا کل ءِ پا ننگ آن گڈ ورنا اسہ مرغن ءُ دمہ اس ہلک، دم درءُ دمہ اس، ہندن ءُ دن کہ مرغن ءُ پند اسے آن گڈ داڑے سر مسنے۔

کتاب: مجھے خواب دیکھنے دو

.....نوشتکار: روشنی
.....مٹ: عطاء الرحمٰن عطاء

پگہ تینا پاسپورٹ، فوٹو ءِ شناختی کارڈ تون اوارات، کنا دوٹی ایت تا و گڑاس پین پیسہ نا بندوبست نا ہم کوشست ءِ کر! نن نے دبئی نا ویزا اس ایتون۔۔۔ نا تغ تا اولی مزل اسکان نن نے سرکرون، مستی نا سفر ءِ نے تینٹ ہنوئی ءِ۔
تغ فروش پیسہ غاتے تین تون تخسار سید اس کاٹ کرے ورنا ءِ تس۔ ورنا نا مون آ خوشی ہندن چٹ ہلک دن کہ دمہ نا نا جوڑ اسے یلہ ءُ میدان اسے نا تھوٹی دمہ ہلنگ نا وار دو برے۔
گڑا ای پگہ خنوٹ نے۔
ورنا موکل کرے تو کماش پیہن ریشی آ بندغ، ہرا لین اٹی سلوک کُس، تینا واری نا ہنگ آ مونی بس۔ داسہ دن پا وخت تے دیگر زندگی منگ کُس، دیچہ تغ تا ہر اپتنک ءِ ایسوسس، اولین اٹی سلوک کُس۔
انت تغ اسے نا۔۔۔
تینا مچ زندہ ءِ الواد آ تا بھلن کننگ کن ندر کریٹ، داسہ وخت اس الواد آک ورنا مسر، تو ای او فتے ضرورت افٹ۔۔۔ داسہ گڑاس دوئی کننگ یا گڑاس گوہنگ نا وخت کٹون سلتنے۔۔۔ داسہ بس آخر یکو ارمان ءِ کنا کہ خدا نا بیت انا دیدار نصیب مرے، بس کنا دا تغ انا تعبیر ءِ ایت۔۔۔
او تینا جیب آن سوہنگوک ءُ دستمال اس کشہ اوٹی بدحال آ پیسہ غاتے کاؤنٹر آ تخا۔۔۔ پنج پنج روپئی، دہ دہ روپئی، پنجا پنجاو گڑاس سد روپئی نا نوٹ ہم نُسر۔۔۔
دیچہ اٹ وخت نا سے تینا ارمان نا باغ ءِ دیر ترسا بسوسس، تغ فروش بدحال آ پیسہ غاتے حساب کرسا باءِ اسہ وڑ اسے ٹی چوٹ کرے، بلکہ تین تون من منا ہم۔۔۔ کماش تینا کوس انا ایلو جیب آن پاسپورٹ ءِ کشسا او نا دوٹی تس۔۔۔ و تغ فروش رجسٹر اٹی او نا پن ءِ شاغنگ آن گڈ رسید اس کاٹ کرے تس۔۔۔ کماش ہم ہندا خہ است جم مس ہنا کس پا ہے کہ اسہ بزرگ ءُ بزرگ اسے نا مزار آ پھل شاغنگ آن گڈ یقین مرے کہ پیر صاحب رب انا مون آ سفارش ضرور کرو ءِ و خدا یخین اٹ او نا سفارش ءِ ردکپر و ءِ۔
کماش آن پد لین اٹی سلوک مجنون وڑ انگا ورنا، است اتون ہلوک تموک اس لگنگ کُس، پژہ غاک تے بوژ، فریشان فریشان آ بدن، جوڑ تیا بارنی اس تفوک، و لے خن تا سمندرنا چولی تیا غونز ہلوک اومیت نا کشتی۔۔۔ انت تغ اسے نا؟
تغ سودا کروک نا انداز کاروباری کُس۔
کنے ہموڑ تون پیار ءِ، ای اوڑان بیدس زندہ منگ کپرہ۔ و لے کنا باوہ او دے نشار کننگ آ راضی اف۔ انتئے کہ او اسہ چنکو خلق اسے نا تنک ءُگلی اسے نا بدحال ءُ ارا سیٹی زندے تدفنگ ءِ۔ و لے کنا زندگی ٹی روشنائی ہموکننگ کیک۔ تنیا ہمو۔۔۔ دن ءُگڑاس کر کہ کنا باوہ او ڑتون کنا برام ءِ کننگ آ راضی مرے۔۔۔
اخس پیسہ ارے نیتون؟
ہفتاد ہزار۔
ہفتاد ہزار اٹی تو ہمو چنکا خلق انا تنک و تار مہ گلی ٹی او بدحال آ ارا ہم ہلنگ پک ہر اٹی نا دوست رہینگ نا فیس و خرچہ غاک جتاء، پنج لکھ نا بندوبست کرا او دے اسہ جوان ءُ علاقہ اسے ٹی ارا اس ایتنہ۔ باوہ نا راضی مریک۔۔۔ نی ہم خوش او ہم خوش۔
تغ سودا کروک بھلو چرپ زبان اس خنتگا کہ۔۔۔
ای داخہ بھاز پیسہ ہرا کان انتگ کیوہ۔۔۔
گڑا باوہ نا فکر ءِ الے اسہ رجسٹرار نا عدالت اسے ٹی ارا سنگت ءِ شاہد کر پیش کر، و نکاح ءِ خوانف، دہ تینا دوست انا اراٹی رہینگ۔۔۔ ہفتاد ہزار اٹی ہنداخس منگ کیک۔۔۔
تغ سودا کروک نا آخری ہیت آک ہندا نُسر۔۔۔
ورنا نا مون گیمر ینگ نا گواچی کُس او نمن و منگ نا نیام اٹی آوڑ ینگوک نظر ہنگ کُس۔
ای پگہ ولد ابریو؟
مرے دہ تینا فیصلہ ءِ کر بر۔
او دمدرینگوک گام تھون ہڑ سینگا، خن تا سمندر اٹی سونامی نا بھلا چولیک اومیت نا کشتی ءِ اسہ دم تون غرقاب کریر۔ ورنا غان گڈ ہرا زالبول لین اٹی سلوک کُس۔ او نا وئی سی و پنج سال للگنگ کُس۔ گدانا پلوہ ءِ سخت احتیاط اٹی توریس، ملا تا، نوٹ آتے تغ سودا کروک نا مون آ ڈیر کرے۔
اسہ وار تینا تغ ءِ پا۔۔۔

5 میکو پنہ غا برجاء

تغ فروش

.....4 میکو پنہ غان برجاءِ

کنا چنا بھاز خواری و محنت اٹی دوانزدہ نا امتحان ءِ اولیکو ڈویژن اٹی پاس کریغے، ڈاکٹر اس منتگ اونا تغ ہم ارے کنا ارمان۔۔۔میڈیکل کالج اٹی اونا سیٹ پکا ئس۔۔۔مگر اونا مقابلہ ٹی اسہ ایم پی اے سے نا چناس ئس، واکداری و بادشاہی تینا زورا کی ءِ نشان تس، داسہ او سیٹ ایم پی اے نا چناءِ رسینگا و کنا مار۔۔۔

نن نا مار ءِ اسہ پرائیویٹ میڈیکل کالج اسے ٹی داخلہ تنتگ کینہ۔ ولے اوکان پدنا ٹرچہ غاک وفیس وایلو پیسہ غاتے نے تروئی مریک، نا کاریم بیرہ سیرہ داخلہ نا کچ اسکان منتگ کیک۔۔۔

مرے نی داخلہ ایت تے، ای اسکول باجی سے اٹ، ای دے وِن خواری کیوہ، ٹیوشن خوانفوہ ولے تینا مار ءِ ڈاکٹر اس ضرور کروٹ۔

ہان مرے۔

اوڑان پد تغ سودا کروک ایلو گراک نا نیمہ غا گمان کرے ورناءُ مار اس ئس، ولے فریشان حال خنتگا کہ۔۔۔

ہاں نی پا!

ای فرسٹ ڈویژن اٹی شانزدہ جماعت ءِ خوانانٹ، کمپیوٹر نا ڈپلومہ ہم ارے کنے، ولے شش تو نا سے داڑے ایڑے دفتر آتیا ٹھوکر کنسا چرخ کنگ اٹ، ولے کنے نوکری رسینگ اف۔ ای لائخ اسے اٹ، ذہین اٹ، کنے کاریم اس پٹ ایت، کنا قول ءِ کہ محنت اٹی کاریم کیوہ او تینا تنخواہ غان نا فیس ءِ نے تروٹ۔

انت مطلب ءِنا؟ پیسہ اف نے تون؟

آخا، کنا اراٹی لنگڑی ءِ، غریبی ءِ، چار چکلو ایڑھ ایلم ءُ کنا۔

مونی او ورنا پین ہچ پانگ کتو، اوخن تیٹی تارخلوک نمی پارے، اونا غریبی نا داستان ءِ۔۔۔

اوایلم ! نن تغ سودا کینہ، تغ بشخپنہ۔۔۔ دانا نا کاروبار ءِ! خذمت خلق اف، تغ سودا کروک ایلو گراک نا کنڈ آمون ءِ کرے، و ورنا است اتون اختہ رادہ مس، اوکان پد ای نئے گڑاس بنگٹ نئے خناٹ۔۔۔ ہمو ورنا نا درداٹ ڈب ہلوک تو ارخف تا پردہ ءِ ٹکیفسا سلیس، کنا خن تا مون آ اسہ مَون ءُ پردہ ناوڑاس جوڑمس، ہنداپردہ غا ہموورنا نا خنک سخت ئسر ہموخن تیٹ تارخلوک تنک آ نمی، اونمی نا پدانا ندارہ ٹی ظاہر مروک اونا لنگڑو غریب آ ایڑھ ایلم تا مونک، ہمومون تیا تالان مروک آ درد۔۔۔ اودرداٹی انت انت الوکہ؟

کنا است شیف تما، ای مراقبہ ٹی ہناٹ، سٹاٹ ہموتم کہ کنا سنگت کنے پام تس۔۔۔ کل گراک آک ہنار، مچی ایسر مس، برتینا تغ تا قیمت ءِ خلین۔۔۔

ای بش مسٹ و تغ سودا کروک نا مون آ سلیسٹ، ای تینا پتنک ءِ ملاٹ، اونا مون آ زڑزڑوک گروشک تروک آ سکہ تا ڈیمبری اس خلکٹ، خیسن نا سکہ غاتے خسا تغ سودا کروک نا خنک ہم زڑزڑار، مون آتے بشخندہ تالان مس۔

پا انت تغ اسے نا۔۔۔ خن نا لگنگ تون ای نے تعبیر اسکان سر کروٹ۔۔۔۔

ای پہہ مسٹ کہ دا او ہیت کنگ اف بلکہ اونا لہجہ ٹی خیسن سکہ غا تا توار پا نگ ءِ۔

کنا کل دولت ءِ ہرف پین خواسہ پین ایتوہ نے۔۔۔ ولے کنا تغ ءِ کنے ایت۔

انت تغ اسے نا؟

کنا مار اس ئس، مخوک ءُ، ماخول ءُ، و ہروخت بشخندہ کروک ءُ، او ہندن کہ کنا اراٹی کلکلہ اس خلکلہ تو کس پاہے پھل آک، تو بے، استارک فضا مچ کائنات بشخندہ کریکہ۔ او چپ کروس کل کائنات ءِ ہُڑو پی اس پلوپڑ کریکہ۔۔۔ اسہ زئیفہ اس کنا، کنا ہمرا، کنا دوستخوا، وفادار و خذمت کروک آ۔۔۔ ای شام اتون ماندہ مرسا واپس بسٹہ تو اونا نازک آ بشخندہ کل ماندہ ئی ءِ مر کریکہ۔۔۔ دوارہ۔۔۔

دوارہ انت مس۔۔۔؟

دوارہ اسہ دے نن شاپنگ مال اسے ٹی تینا چنا نا ودی دے نا خاطر آن گڑاہلنگ ئسن۔ بھاز خوش ئسن نن، موم بتی، پھل جھڑی، ٹپاسکی، ماسک، و پین انت انت۔۔۔ کنا زئیفہ و کنا چنا ٹیکی پسند کنگ ئسر، کہ کنے یات بس ای تینا موبائل ءِ کارٹ آ الانٹ، کس اسے نا ضروری کال اس ہنگ کریکہ، واوفتے ٹیکی والا دکان اٹی اڈ کنگ نا پارسا تینٹ موبائل ءِ ہرفنگ کن پارکنگ نا نیمہ غا ہناٹ۔۔۔ ہموکنا زندگی نا منحوس انگا پاس ئس، گاڈی ءِ لاک کرسا ای ہڑسینگاٹ تو اسہ دریمبہ اسے تون موش انا جمروز راب نا پلوپڑ اٹی ماڑی نا فوٹو ءِ خناٹ۔۔۔ ہرگڑانا پتک ہلنگ نا ندارہ اس منتگ ئس، وخت اس ای سا کریٹ تو کنا گلشن برباد مرسا ختم مسوسس، کنا لہجہ غمزدہ مس۔ کنا سنگت کو پہ ءِ کنا پھنے، تغ سودا کروک اسہ پدین ءُ دمہ اس ہلک و پارے:

بھاز ارمان بس دا حادثہ نا بنسا۔۔۔ اللہ نے ہمت ایتے، انت اس مروئی ئس او تو مس داسہ مون مستی کہ تغ ارے نے تون۔۔۔۔

کنے کنا گوہنگوک آ خاہوت ءِ واپس ایت کنے۔۔۔ کنے کنا ارائی و کنا چنا ءِ ایت، کنا ہموٹا کو خلوک وخوک آ اراءِ ایت کنے۔۔۔ کنا تہل تموک آ خوشی تے۔ ہندا کنا تغ ءِ۔۔۔ کنے کنا تغ ءِ ایت۔۔۔۔ پا۔۔۔ انت نی ہندن کنگ کیسہ۔۔۔؟

نہ نن تو تغ سودا کینہ، زندگی واپس تنتگ کپنہ۔۔۔ خدائی نا دعوئی کروک افن نن۔۔۔ پین تغ اگہ ارے تو پا۔۔۔

دا دنیا ءِ کل گولہ و بارود آتا امبار آن مرکہ۔۔۔ خاخر موزہ سلہہ تان پاک کردا دھرتی ءِ۔۔۔ تا کہ کنا چنا نا وڑ، پین کس اسے نا چنا نا بدن نا سوک کشکسا مر سٹپس۔۔۔ کس اسے نا خاہوت ویران مف۔۔۔ کنا تغ ماخول آ بشخندہ کروک آ دنیا۔۔۔ مہرومابت آن پر دنیا۔۔۔ ہراڑے امن نا سیسوک تینا پرہ غاتے تالان کرسا مابت نا کلہوءِ ایتر، ہراڑے نازک آ پھل آتیا پرک آک تولر، درخت آتیا غونز آک مریر، اوغونز آتیٹ چناک، ہراڑے مش و دترتیٹ اسٹ مروک ءُ ٹھپی ءُ بدن مف، پھل مرے، خوشبو مرے، امن و آشتی مرے۔۔۔ پا کنا دا تغ ءِ کنے ایتنگ کیسہ؟

غزل

افضل مراد

تینا زورا کی اٹ بے ہندکرینے
کسرتے جا گہ جا گہ بندکرینے

ننا تاریخ تروءِ دا ورندی
ننا ڈیہہ اٹ او بھاز گندکرینے

گنوکی داوڑاٹ ہر فینے اودے
ننا خسیل تیٹی رندکرینے

ہرا قربان مسک دا وطن ءِ کن
ہموُست اٹ مکیمی ہندکرینے

مراد دا تہو، جمر، بوچ بوچ ءِ
تینا مہر اٹ او پابندکرینے

آخا، ای ہچ داوڑ کنگ کپرہ۔

گڑامر کرداتغ سودا کنگ نا بورڈ ءِ، ہرادے نی خلق خدا ءِ ریفنگ وتینا کاروبار ءِ مشہور کنگ کن خلکنس۔۔۔ نی تنیا ضرورت آتے سودا کنگ کیسہ۔۔۔ سوداگر اسے اس نی۔۔۔ دلال اسے اس، ولے تغ سودا کروک اس افیس، نی تغ سودا کروک اس افیس۔۔۔

ای چیہانٹ کنگ نسٹ خوک ئس کہ او ڑکن دو بٹو۔۔۔ واودے لوٹریفو۔۔۔ کنا سنگت کنے گرکرے و دکان آن پیشن ایس۔۔۔ مر ہنسا ہنسا اسہ وار پدی چک ہڑساٹ۔۔۔ شام تمسا سیخا تیٹی دکان نا سائن بورڈ آ نوشتہ "تغ سودا کروک" نا عبارت گڑز گڑز للنگ ئس۔۔ و تہوک نالنگ ئسر۔۔۔

جاچ

بدرتا ڈغار آ (سفرنامہ)

.....سمیع بلوچ

"مزل ہراست ناجتا مریک، ولے غٹ زندآک اسہ سفرنا کاروان ءُ۔"

"بدرتا ڈغار آ" سفرنامہ نا دروشم اٹ نوشتہ کروک خواجہ یوسف عجب بلوچ نا پوسکن ءُ کتاب اسے، دا کتاب نا مسخت سری لنکا نا زیبا غاڈغار نا سیل وسوات، براہوئی وتامل زبان ناخرکی، وسنگتی نا بابت پٹ وپول ءِ۔ ہندن پا ننگ مریک کہ دا سفرنامہ سوج اسے نا ورندی نا پٹ وپول نا ومرغن ءُ پند اسے نا حوال اسے۔ مُستی دا سفرنامہ گیشتر تینا مسخت آتا پٹ وپول تیٹ سرسہب مس یا نہ، ہر کتاب خوانوک نا ورندی دا بابت کنے تیخین ءِ جتا مرو ءِ ومروئی ہم ہندن ءِ۔

سوج اسے نا ورندی نا مسخت ءِ سینہ اٹ گنڈوک، سفرنامہ نا بنا مریک۔ دارداٹ خواجہ سری لنکا ناخرن آ ڈغار آ گام تخک۔ ہندن سیل وسوات کن دا ڈیہہ بھلو مڈی اسے نا خواجہ ہم ارے۔ تاریخی آ متکن آ جاغہ غاک، دوور بیدہ نا ہند، ساز وزیمل، آودانی، کشت وکشار، قدرتی زیبائی وکیہی ندارہ غاک دا ڈیہہ ءِ جہاں اٹ جتا ءُ اہمیت و پن اس تنگ اٹ سرسہب ہم مسنو۔ "کینڈی جھیل"، "تلاری آ قلعہ"، "حضرت آدم علیہ سلام نا نت تا نشان" و "بدھا نا سٹیچو" سری لنکا نا منہ زیباءُ سیل سوات نا پنی آ مڈی تا بشخ اٹ ساڑی اریر۔

مُستی ہنسا، اسہ پارہ غان سری لنکا قدرتی مڈی تا بے مٹ ءُ جاغہ اسے وخوانگی کچ اٹ ہم تینا مٹ تیٹ ءِ۔ ہندن، ارٹمیکو پارہ غان دا ڈیہہ کیہی نزوری و ویل آتا ہم گواچی ارے۔ بزگی، مذہبی نارواداری، حق آتا بے بریری، زرگزرانی وچاگڑدی ویل آتا گواچی اس ہم پا ننگ۔ داویل آتا سوب آن سری لنکا نا ڈغار قدرت نا تروک بے کچ آ مڈی تا مالک منتگ آن پد ہم بزگ ءُ ڈیہہ اس پا ننگ۔ دا نزوری تیان سا تمک کہ بیرہ خدا نا تروک قدرتی مڈیک یا خوانگی کچ نا زیات منتگ شونداری نا سلہہ منتگ کپسہ بلکہ قدرتی مڈی تے جوان وڑ وڈول اٹ مخلوق نا آسراتی کن کاریم اٹ اتنگ، وخوانگ ءِ ڈگری نا سیم آن ایپار کاریم اٹ اتسا بندغ نا ذہنی لاٹخی تے زیات کننگ، اوفتے ساڑی آ جہان نا خواست آتھون گنڈنگ وتربیت کننگ نا وسیلہ اس جوڑ کننگ الی مریک۔

مستی گام خلسا، دا گچین آ سفرنامہ ءِ بیرہ سیل وسوات نا نظر آن ایپار ہُرن گڑا سا تمک کہ سفرندارہ غان گیشتر پوسکن ءُ علم، آزمونده، پٹ و پول، سوج و ورندی و خیال ودی کننگ نا ازباب اس ہم ارے۔ دارداٹ جہان نا پڑ آ نظر اس شان تو سا تمک، مارکو پولو، کرسٹوفر کولمبس، واسکو ڈے گاما و البیرونی اسک سفرنا کمک اٹ سیل وسوات تون اوار اوار جہان اٹ پوسکن آ علاقہ دن کہ امریکہ و ہندوستان، دودور بیدہ زمینی ودریابی کسرو جہان نا جتا جتا قوم آتھون خرکی ودی کننگ اٹ کمک کریر۔ دا بنداو آ پا ننگ مریک کہ سفر پوسکن ءُ علم، ہرا بندغ نا شونداری وآسراتی کن المی ءِ، ودی کننگ نا سلہہ اسے۔

گڈ سر اٹ، دا سفر نامہ بیرہ نوشتکار نا آزمونده غا تا مچی اس اف بلکہ تینا ڈیہہ انا شونداری نا مسخت تون گنڈوک کیہی سوج آتا ودی کننگ نا اسہ وسیلہ اسے ودا کتاب نا سرسہی ہم ہندادے کہ دا نوشت تینا سوج انا ورندی نا ملاسی ءِ کتاب خوانوک کن اِلک واومیت کیک کہ دا سوج انا پٹ وپول ءِ بروک آپدریچ تینا کو پہ غا تیا تخسا، تینا بشخ انا کاریم ءِ کرو۔

افسانہ

دتر ناخڑ ینک

.....تنویر بلوچ

اف۔

حمل ہم تفر ءِ تینا کو پہ غا تخسا خبر اف انت مُر مٹا کہ ہنداڑ تون رژنا ہم تغ آن سا کرے او مچے ہبکّہ ئس حمل تو ار خلک رژن کنا چوری انت مس نہ کہ تغ اٹ خلیسس؟

رژن پارے اوَ باوہ جان ای تغ اٹ خناٹ کہ نی مش آن تماس و بزگل آ نا خرماک جاہو کریر، اوٹی لمہ جان ءِ ہم نسخان رسینگا۔ اینو بھاز خلنگ اُٹ نی بنپہ۔ اینو ہنداڑے کنتون مر۔ حمل مہراٹ رژن انا کاٹم آن بک اس ہلسا پارے کنا ملّ اگہ ای مش آن پاٹ خلتوٹ تو ولدا انت اس کنین داڑے؟

ولمہ نا اگہ بزگل ءِ خوافتو تو ساہدارک بینگن مریرہ اوفتا عذاب بلیک نئے، ایہن ہم دا حمل اسہ بھاز غریب ءُ بندغ اس ئس، اونا مال وڈی بیرہ اسہ گدان اس، ومنہ ہیٹ و میلّ ئسر۔ اونا خاہوت اٹ اونا اُرائی و اسہ چنکو مسٹر اس ئس، ہرا نا پن ءِ اورژن تخا سس۔ حمل نا پا ننگ ئس کہ دا چُتا نا ودی منتگ تو کنا گدان ءِ رژنائی اس بشخا۔ دا سہ حمل وا ونا ارائی ءِ پین بچ انا غم الو، ہر وخت گل وبال ئسر۔

منہ وخت گدار ارژن ہم بادوی آ بس۔ اسہ دے حمل ہنا کہ مش آن تین کن پاٹ خلککہ، اوفتے شار آ سودا کریکہ، ہموکان گڑاس پوریا اس بسکہ اوڑکن۔ ولدا اونا ارائی و بزگل ءِ خوافیکہ۔ حمل بس ہندا تینا غریبی ٹی خوش ئس، پار یکہ زندگدرینگے دا ہم بھلو گڑا سے۔ ولے اسہ دے حمل سہب انا نماز ءِ خوانا، اوکان گڈ چاہ اکن ماندہ ئس کہ چا اس کنین کہ خنک نا پنگر ولے چا اینو ہُرے کرے تو ہندا کان ارائی ءِ تینا تو ار کرے کہ زوچا اس اتہ نہ تو چا غان بیدس ای پاٹ اکن ہنپرہ، ایکان ارائی تے تو ار کرے کہ درو پاریٹ نے ہم کہ پاٹ تے ہمو گدان اٹ تخ نی ہوش آن دریس تا داسہ اوفتا پیڑاپ بٹینے پالن ءُ، خاخر لگنگ ایلو پارہ غان سفا مون ءُ جمر اس ہم برسا ئس۔ زیبل آ روشنائی واپس تہاری ٹی بدل مرسا ہنا کہ۔ حمل ءِ مچے ہول اس ہر فے جان آتے لڑزہ اس تما نا گمان آن ہمو رژن انا خنوک آ تغ یات آتے بس، ولے اخس کہ ہوش ءِ چپ کریکہ ولدا نا ہم اونا سوج و خیال ہمو رژن انا کروک آ گپ آتیٹ پلوڑ مسرہ۔ خید و پند آتیٹ حمل مَش آ سر مس، ولے مش آ اینو پاٹ تو الو بس ہس و پوغ ئسر سا اف دیچہ دیر بوج پن و درخت آتے خاخر نا گواچی کریس۔

ہنداڑ تون حمل ءِ یقین مس کہ ہمو تغ اسہ اشارہ اس ئس، بس واپس زوزو تینا گدان کن سر ہلک ایکان تارمئی اس خلق اٹ ہندُن تالان مس کہ نی پاس نن نائیمہ ءِ، ہمو کسر آ کہ حمل ءِ بھلو وخت اس لگا، ولے واپسی آ ہندُن زور سیفے کس پاہے بال اٹی بس۔ ہر اتم کہ او گدان نا ہد و او یل اٹ رسینگا تو انت اس خنک او نا ارئی خولم نا فصل اٹی دتر چُر تموک ءِ، بزگل نا ڈس اف۔ بھاز کوشست کرے، ولے او نا ارائی سا کتو کہ ایکان او دے تینا مسٹر نا غم ہر فیسس بس مجبوری نا حالت اٹ ارائی ءِ ہنداڑے یلہ کرے ورُم کرے گدان نا پارہ غا، ایڑے سرمس تو گدان تو الو او نا جا گہ غاڈس ئسر۔ سا اف منہ ظالم ہرا کان بسر خلق اٹ خاخر اس شاغار ورژن ءِ ہم تین تون اوار در یر۔ خوشی تا سا تو خاخر نا شنزہ اٹ بدل مس۔ حمل ہم ہنداڑے سلوک سلوک آڑسندہ اس کشا او ناخن تیان ارا خڑ ینک تمار ہرا بیرہ دتر نا خڑ ینک ئسر۔ حمل ہم ہموڑے دم تِس۔۔۔

کفن دفن آن پد دم دروک آ مخلوق او تاخ ءِ سرمس دو تے بڑزا کریر دعا اس کریر پاہے حمل جوان ءُ بندغ اس ئس اُست انا دورہ غان دنیا ءِ الا۔ اللہ جا گہ ءِ تے جنت کے۔

پیرانگا ماما تو ار خلک بلہ زو ہموکان ارغ اس اتبو کنین کان کہ ہُرے تمک ننے۔

☆☆☆☆☆☆

سفرنامہ (21)

ماشکیل اسکان ناخید آک

.....فیض بسیمگی ۔۔بسیمہ

خلق انا کماش پارے مست آن پارینوکس اسے مارءِ چناس اس مس، او باوہ نا کو پہ ءِ۔ مسٹر ءُ چناس مس رب پاک اونا کمک ءِ تینٹ کیک۔

اشاباش، خیر جان تون غیبی ءُ کمک ارے کہ ارے، مال تے تے بیماری ہلو نقص و تاوان متوتا غیبی آ کمک تو ہندادے پارہ، ہروخت رب ءِ تینا یاد کیرہ۔

دلمراد پارے، اوفتون غیبی ءُ کمک دا سوب آن مریک کہ اونا بہشتی آ پُتا پنچ وخت نا نماز ءِ خوانِک، قرآن پاک نا تلاوت ءِ کیک خدا دن انگا ءِ امر بٹک، دن انگا بندغ نادوٹی رب پاک اسہ بھلو برکت اس شاغانے۔ دا پُتا نا دوٹی رب پاک بھلو ہنینی اس شاغانے۔ چَٹ پکا ءُ گپ اس کریس۔ بادشاءُ چناسے۔

لعل جان کچاری ٹی تو لوک ئس پارے عبداللہ گپ اس سئی اُس کنے مُرخلق اسے نا بندغ اس سرسوج کرے خیر جان نا چنا نا بارواٹ۔

پارے ای بھاز مرآن بنگ اُٹ نما خلق اٹی خیر جان پینی ءُ بندغ اس ارے؟

گڑانی انت جواب تسس تے؟

ای پاریٹ اوارے۔

گڑاوانے آن انت اس ارفے؟

پاریکہ کہ خیر جان ءِ بودی ءُ چنا اس ارے، ای تینا ماراس یکن سانگ خواہندار اُٹ، ہندا سوب آن بسنٹ۔ کن تون کمک کبو۔ ہندا سانگ ءِ ہلبو کنے ایتبو۔ ای نما خلق آ میڑھ بسنٹ۔ ای پاریٹ کنے جُوان خبر اَف نن خیر جان آن ناراض اُن۔

نی ناراضگی نا ہیت ءِ انتئے کریس؟ ای تینا ماراسے کن سانگ خواہندار اُٹ۔

اوگپ آتے اِلیبو خیر جان چاہے اونا کاریم داوخت آ خلق اٹی ساڑی اف۔ نم دا پابو شوان نا بارواٹ انت پارے؟ خواجہ ہرا شوان کہ نن تون گپ و تران کرینے ہمودے بٹنگ، برے گُرانالٹ ءِ ہرفے۔ پگہ غا عبداللہ ہُوکی نا شار آ ہنوک ءُ بندغ اسے تون کاہو کرے، دین جان نا مارا اسلم ءِ پانے عبداللہ سلام کرینے کہ تینے وادی آ سرکیس۔ گل بانو نالانگی ناڈس کنڈ کنڈ آسر مسوسس، ہر ہند آن ہر علاقہ غان ہر مار پارہکہ کہ گل بانو کنا دشتار مرے۔

اسلم ہر نماز آ دعا کریکہ کہ یا اللہ کنے گل بانو ءِ نشان ایت کہ ہر بندغ اونا سفت ءِ کیک۔ عبداللہ نا کاہو اسلم ءِ سرمس۔

اسلم تینا خاہوت تون سلاہ کرے کہ او عبداللہ اس تا شوان مریک۔ اسلم نا اُرا والاک راضی مُسر۔ اسلم ارادے آن پدسر ہلک۔ عبداللہ اس تا خلق اکن، او پنداٹ دے اسے نا کسرئس۔ اسلم وخت اس تینا خیال آ تیٹی اڑینگا کہ پاریکہ، افسوز کہ گل بانو کنا دشتار مسکہ۔

اسلم بَس عبداللہ ءِ سرمس۔ عبداللہ تینا چناتے تو ار کرے پارے ایپارنا اُرا ءِ خالی کبو۔ شوان تینا پنچ و پازوار اس تنخ۔

شوان عبداللہ ءِ پارے خلق انا تے دن پاہر اُرا کنے تو اس ارغ ایتے۔ عبداللہ خلق انا کل آتے بٹنگا۔ بُسر درستی راستی مسر۔

عبداللہ پارے سال انا دوانزدہ تُو ءُ ہر اُرا تُو اس شوان ءِ ارغ ایتو۔ کل دُو چست کریر پاریر ہَرا گپ ءِ کہ نی کریئس اودے نن رد وبدل کپنہ۔

کچای نا سلاہ ہندا مس کہ شوان اولیکو تُو آ عبداللہ تون مرو انتئے کہ عبداللہ خلق انا ٹکری ءِ عبداللہ کچاری نا سلاہ تون راضی مس۔

اولیکو تُو، اولیکو اُرا

"شوان" ہفتہ اس ارٹ عبداللہ نا اُراغا گدریفے۔ اودیخہ اُرانا چاگڑ دءِ ہہ مس۔ دے کی ہلنگ تون کر خلق آ شوہ کریکہ۔

شوان تینا نپاد آ سر مسکہ۔ چادر ءِ شاغا کہ شام انا فرض ءِ ادا کریکہ۔ اہودے چار سنگت ہر وخت ہمراہ ئسرہ۔ چنتہ، گلی، گند ہلوک آ تانزی، ایلو خت انالٹ۔

عبداللہ نا پنچ مار ئسرہ، دل جان، سعید لیاقت، شریف، روستم۔ دل جان بس شوان تون درستی راستی مس، اسٹ ایلو ءِ سرُبن کریر، شوان ءِ دیر چا غان گڈ ارغ ایئسر تسر۔ اُرا نا چاگڑ دا وڈ ئس خفتن، نا نماز آن گڈ دل جان پارے دا انت اسے؟

دے درست آ دے نا کو پہ غاٹے۔ شوان پارے دادے پارہ چنتہ، دا بلوچی ءُ بیگ اسے، داٹی کنا ارغ رومال، اسہ پیالہ و گلاس اسے، اسہ چُمکو چا نک اس۔ او پنچ آ تفوک ءِ، او انت اسے؟ دادے پارہ چنگ۔ گڑا چنگ اس خلش کہ نن سیل اس کین تے۔ شوان چنگ انا پنچ ءِ ملا تنخاتے تینا جوڑ تیا شروع کرے ژانگ ژینگ ءِ۔

دل جان اودے شوق اٹ بُنگ و خف تو ننگ ئس۔ او تینا اسہ دُو اٹ چنگ ءِ توریس وایلو ہوراٹ ساز انازی آ ساز ءِ ہڑ ساکہ، اونا ہوراٹی اسہ چاندی نا چلو اس ئس، چلو نا خوار مرواری اس ئس، او شام انا وخت آ نہہ رنگ اٹ مرآن گروشک ترسا خنگا کہ۔ دلجان شوان آن ارفے، ایت خبر نا چلو داخہ رنگ اینک، ای داکان مست دن ءُ چلو نتئٹ۔ شوان تینا دُو آن کشاتے، دلجان ءِ نشان تس تے۔ دا کنا پیرہ نا وخت انا سے او ڈ کال آ تا وخت آ ملک آن خذمت خواری کن پین ملک آ تیکن ہنانو۔ داڑے چُنڈ اس گواہتنے، پین تین خذمت کرینو۔ گڑا ہمینگ آن گُڑ گُڑا اِلار حلوا ایسنو۔ وخت وخت اس او فتے کاریم نا ایوزاٹ چاندی، تبوک دستینگ پادینک نہادی ءُ خوار رسینگانے گڑا دا چلو ءِ کنا پیرہ ہمینگ آن ایسُنے، کنا باوہ ءِ تئسنے تے، باوہ کنے تس تے۔ دلجان شوان نا چلو ءِ تینا دُو انا تلف آ تنخا، چلو تہہ انا نیمہ غان بتی آ نبار روشنائی تسکہ۔

دلجان، شوان ءِ پارے دا اسہ بتی اسے، امر کہ مرے دا نہادی ءُ گڑا اسے، ولے نن تپنہ تے۔

شوان دل جان آن ارفے کہ نی انت کاریم کیسہ یا بیکار رُلسہ؟

دل جان شوان آن جست پد کرے پارے ناپن دیرءِ؟

شوان پارے کنا پن محمد اسلم ءِ۔

دل جان پارے، اسلم جان ای مُسہ کاریم کیوہ۔

شوان پارے، پارے دن امر؟

دل جان پارے، شامی تیان چوکیداری کیوہ، سہب انا اسکول اسے آ چپراستی گری، بیگہ ناڈ بُک ٹینک گنتہ میڑوہ۔

شوان پارے بھاز گچین، کاریم انسان کن اسہ ہندن ءُ طاقت اسے، اسہ کو پہ اسے کہ او انسان ءِ نزور انگا وخت و دورانا گواچی کپک۔

مُست اناک پارینو، کار پہ وت، روح بہ عالم۔ بندغ کاریم تین کن کیک و لے پین مخلوق اٹ کٹک۔ کنا خیال ءِ نے آرام کن وار مِلپک۔ داکل کاریم تے ہرا وڑاٹ شوان ایسہ۔

دلجان پارے، سہب اتون مہالو کاوہ اسکول نا گیٹ ءِ ملوہ او کان گڈ کمرہ غاتے ملوہ، او فتا سفائی آن پد دیرانا آسراتی تے بریبر کیوہ، استاد آ تیکن جتا دیر پر کیوہ، یا نزدہ بجہ غا استاد آ تیکن اسہ چا اس، او کان گڈ ہر پیڑا کن اسہ گھنٹی اس خلیوہ۔

یک بجہ غا چھٹی والا گھنٹی لگِک، چُنا ک پیش تمرہ، کارہ۔ کل کمرہ غاتے کلف کیوہ، گیٹ ءِ کہ بند کریٹ سدھا بازار کن بریوہ۔ تموک ءُ ڈ بک ٹینک پیپسی والا بوتل چنکو بھلو چُچ کیوہ، دیگر اسکان کوت اس مریرہ، او فتیان گڑاس زر جوڑ مریک۔

شوان پارے، دا فتے کہ نی اسٹ آ اسٹ آ میٹر سہ مچٹ خوار مریسہ یانہ۔

دلجان پارے، اے ہندن ءُ بھلو خواری اسے، دے درست آ دے ٹاک آ گلی گلی اٹ روڈ انارہ اٹ خوار مریسہ خید خلیسہ گڑا منہ روپئی رسینگک۔

شوان ءِ دلجان نا زند بود نا باراوٹ معلوم مس۔

سعید: گڑاس دے آن گڈ سعید نا دیوان شوان تون لگا۔ سعید پارے کنے بشخس کہ نا پاشی آ بنگ کنٹٹ۔

شوان پارے، نی دلجان نا ایلم اُس۔ او پارے جی ہان دلجان ناچنکا ایلم اُٹ۔

اے پارے دلجان ہر شام بریک ای و او دیوان کینہ۔ سعید جان ایت حوال انت کاروبار کیسہ؟ اسلم جان پارے کاروبار کپرہ۔

شوان پارے انتئے؟

سعید پارے، کناوڑانا کاروبار اف، کشون کاروبار تمپک۔

شوان پارے پہہ متوٹ انت پاریس؟

اسلم جان پارے ای پنجگور آ ہوٹل اسے آ کُٹ ناحق جیل مُسٹ، زر آتے کنا پُلار، سزا کاٹاٹ بھلو مصیبت اسیٹ یلہ مُسٹ۔

(برجاءِ)

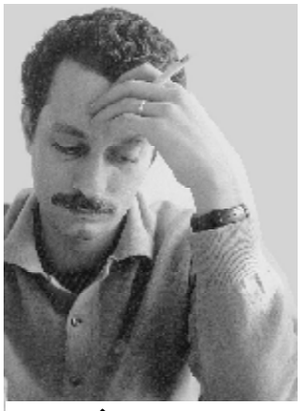
ناول

دے آبندغ آک

.....مَٹ: پروفیسر غمخوار حیات

غسان کنفانی

(غمخوار حیات ''تلار'' کن ریگولر نوشتہ کریکہ، اونا گنج اس نوشت ''تلار'' تون شینکاری کن تخوک ءُ۔ ہرافتیان اسٹ دا ناول نا ترجمہ ءِ کہ قسط آنیٹ شینک مرسا ہنانے، وداسہ ہم برجاءِ: شوٹکار)

.....26.....

اسد تنک ءُ بشنندہ اس کرے۔ اونا چہرہ غا پوشکنی تالان منتگ کُس۔ مروان شیف ہتنگ کُس۔ ابوقیس آن لگا کہ کہ اوسوج ءِ اسُل پہہ متنے۔

تینا شوخ آنیٹ اسہ ہوراس داڈول سدھا ایتو۔ ابوالخیز ران او فتے عملی وڑاٹ نشان ترسا پہہ کنتگ کُس واونا چہرہ عجب بے ڈول خنتگا کہ۔

اسد مون مستی مرسا پارے:

''کنا خیال پاہک داتندوراٹی ننے آن کس ءِ ہچانہ بفرودابارواٹ نی گرتی کپہ۔''

اسد تینا ہڑتوم آدوتے چار بند آتیا تخسا ٹینکی ناپانا دآسلوک کُس۔

اوتینا کاٹم ءِ شیف تورسا ہتنگ کُس کہ تسلی کے کہ تہٹی انت اسے۔

ہنداڑتون ابوقیس تینا کوس ءِ کشا۔ اودے جوانیکا کوراوتینا بغل اٹی خلک۔ اونا سینہ غا چیڑ گن آپُڑہ غاتا پتنگنی درشان منتگ کُس۔ اونا شک انگا کوپہ غاتا ہڈ آک ہم پاش مسر۔ اوٹینکی نا باٹی تولسا تینا نت تے تہٹی لڑونج کرے ولدا تینا دوتے ٹینکی نا بائی نا کرک آتیٹی ترسا تینے شیف لڑونج کرسا کرار کرار ہنداں یلہ کرے کہ ترند آن ٹینکی نا شیف اٹ لگپ، ولدا تینے ٹینکی نا تہٹی یلہ کرے۔

اسد کاٹم ءِ شیف کرسا کوکار اٹ سوج کرے:

''تہٹی حالیت امرءِ؟''

تہہ آن غونئی توار اس بس دُنکہ کس دون اسے آن ہیت کے:

''بالکل خدا ناعذاب اسے۔۔برک''

اسد مروان نا پارہ غا ہُرا ہرا تینا کوس ءِ کشا سس وداسہ سلوک انتظار کنتگ کُس۔ دا وخت اسکان ابوالخیز ران واپس پوڑی آ لکسا بُڑزا سر مسوسس۔

''داسہ دناواری ءِ؟''

''کنا''

مروان ٹینکی نا کرک آ سر مس وتینا پدءِ چپی پارہ غالتس۔ او کرک تون تینا پڈ ءِ تخاونت تے تہٹی لڑونج کرے۔ ولدا اونا تیوئی بدن شیف لغوشت کُسا ہنا۔ بنا ٹی اونا دوک کرک آ لچوک خنتگار ولدا اوخن تیان اودیم مس۔

اسد تینا کوس ءِ کشنگ کن وارہ خنتوکہ ولے اوتینا سنگت آتا رَنداٹ ہنا۔ ہراتم او ہم خن تیان اودیم مس، ابوالخیز ران شیف ہُرا او داہتنگ خواہسکہ کہ تہہ انا چاگڑ دامر ءِ۔ ولے او ہچ اس ہم جوانیکا خنتوانتئے کہ او ہراتم شیف ہُرا کہ، اونا جندانا پاڈ اونا خن تامون ءِ ہلسا، روشنائی نا کسراٹی دیوال آنبار سلیسکہ و داڑان اوڑکن شیف ہتنگ ممکن متوکہ، اَخر اوڑان کہ ہچ اس منتگ کتو بیوس مس کو کارتون سوج کرے:

''ہاں۔۔۔بھئی امرارے''

تہہ آن رعب دار ءُ توار اس ورندی تون بس:

''داسہ پتین دنا انتظار اٹی اُس، زوکہ سر ہل تہٹی نن دم توس منتگ اُن۔''

ابوالخیز ران زواس بائی ءِ تھے وچُوٹ انگا کڑی ءِ تے اِراوار چرخ ترسا سوگو کرے۔ ولدا جند تے شیف آجُپ اس خلسا وڑنگا۔۔۔و رُم اٹ تینا ڈریونگ سیٹ آتوس ودم اسے ٹی گاڈی ترندی ٹی سڑک آرُم کنتگ کُس۔۔۔

دا منہ ساہت اٹی بیرہ اسہ خیال اس ابوالخیز ران نا دماغ اٹی پیری کنتگ کُس۔ سڑک اسہ ڈول آبر بیرا لوس واراس شیف واراس بڑزکھڈو جمپ وجول کُس۔ ہندا بے ڈول آ سڑک مُر مُر اسکان مُرغن آپُڑی آنبار تالان کُس و ترندرم کروک آ گاڈی دراپ دریب اٹی جول کُسا بے وڑدی ٹی ہتنگ کُس۔

خوائے تے بجلی نا خوائے پوروک آ مشین Incubator داخہ در آسانی ٹی پورنگ کپک ہراڈول داوڑانا گاڈی اسے نا جمپ وجول آسانی ٹی پورک تے۔۔۔

ہراتسکان مروان نا ہیت کُس اودے خاص ءُ پرخ اس محسوس مفروانتئے کہ او داسکان نوک بروت ءُ مارا سے۔ اونا ہاٹی سوگو ءِ۔ واہم سوج دادے کہ ابوقیس امر مرو؟ اونا دقّان تا اسہ ایلوڑتون کڑک کڑک مرو دُنکہ کس اس نخ آن لڑزک پرخ دادے داسہ نخ اخہ زوراک ءُ باسنی اسے۔۔۔

گاڈی نا جمپ وجول ہموتم زرس کم مسکہ اگہ ابوالخیز ران رفتار ءِ پین تیز کرو۔ گاڈی نارفتار پاروک آ میٹر پاتنگ کُس کہ گاڈی نود نارفتار ءِ یک سدو بیست کے تو دنخ اس پرخ تمک۔ ولے سوج دادے کہ دارفتار اٹی دابے حال آ سڑک آ گاڈی تینے تو تنگ کیک یا چپی مریک۔ اگہ گاڈی چپی مرے مس اوڑے گڑاس نیاڑی مون تیا نقاب شاغوک ہموپتنکن آ درخت نا سیخاٹی تو لوک پین کس نرینہ زات خنتگتو کہ، اِرا چنا دیر نا نلکہ نارہی آ سلوک ئسرو چوکیدار تینا بیدانا متکن آ خازگی آ کرسی تغ انا چس ءِ ہلنگ کُس۔ (عرب ملک آ نیٹ ٹریفک راست دوآ چلینگک)

اینو ابوالخیز ران بچی بھاز اشتاف خنتگ ۔۔۔

''ہان، لالا حاجی رضا کن کن انتظاری ءِ''

''گرتی کپہ حاجی رضا نے کشپک۔ اودے ناڈول ءُ ورنا اس بچ جہ رسینگلپک۔''

''اوو ولالا، دنیاٹی ورنا تاکمتی اف ڈنکہ پرانا پغٹ آتا ہچ ءُ ڈکال اس مفک۔ اسٹ پَٹ ہزار آک ملرہ نے، حاجی اسہ اشارہ اس کے تو چندیک اونا دا پارا پیار ہی؟ آتا وڑ مچ مریہ۔''

''نے تون انت انت ارے؟''

''تو فک، ٹینک، بکتر بند گاڈیک، شش جنگی جہاز وِ اراتوپ۔۔۔''

امبل بھلوٹا کو اس خلک۔ ابوالخیز ران اونا دوآن چیٹہ ڈول کاغذ آتے ہر فے وترندی ٹی پیش تما۔ اوداسہ ارٹی کوٹھی ٹی پیہنگ کُس و تین تون تینٹ پانگ کُس ''مشکل آساہت تدے۔ اسہ منٹ اس ہم تدینگتو یس کہ او ارٹی کوٹھی آن ہم پیشن پیش تما۔ اسہ دم اتون تینا گاڈی نا ڈیورنگ سیٹ آ گاڈی چلیفنگ اٹی تما۔ صفوان آ ہراچپی تالان کُس، گاڈی نا انجن نا غومبارہ داچپی ءِ پرغا گاڈی اسیکا واڈ دینگ کُس۔۔۔

گاڈی نا رفتار پین ترند منتگ کُس و پداٹ دنزو لوڑ انا جمر اس بال کنتگ کُس۔ ابوالخیز ران خیداٹ چُڑاسس۔ اونا مون آ خید آک چنکا چنکا جوتا وڑ وہنگ کُسر۔ دا جوک شیف وہسا زنو آتا اوار تمارہ۔ دے خاخر شَلنگ کُس۔ تہو لُک ولوار جوڑ کُس۔ ہرا کہ نُت آن خوڑت انگا پُلک آتے بال ترسا دنگ کُس۔

''ای تینا زندگی ٹی دُن ءِ محشری ءُ مُد وباسنی خنتگٹ۔''

(برجاءِ)